

σκηνοθεσία: **Ρον Χάουαρντ**

σενάριο: **Ακίβα Γκόλντσμαν**

φωτογραφία: **Ρότζερ Ντίκινς**

μουσική: **Τζέιμς Χάρνερ**

πρωταγωνιστούν: **Ράσελ Κρόου, Τζένιφερ Κόνελι, Εντ Χάρις, Πολ Μπέντανι, Κρίστοφερ Πλάμερ**

Αν το γεγονός ότι η παράνοια συμβαδίζει με την ιδιοφυία αποτελεί μια κοινή παραδοχή, πρέπει να μας απασχολήσει το γιατί συμβαίνει αυτό.

Για να προσεγγιστεί αυτή η πραγματικότητα πρέπει να εξετάσουμε τα πράγματα από λίγο πιο κοντά για να δούμε τις λεπτομέρειές τους.

Η ιδιοφυία αποτελεί μια ειδική διανοητική κατάσταση που συνήθως ξεπερνά τα, παραδεκτά, για τον μέσο όρο, πλαίσια και εφόσον το γεγονός αυτό αναγνωρίζεται ως πραγματικότητα, τότε θα πρέπει να αποδεχτούμε ότι η διάνοια του ιδιοφυούς κινείται σε χώρους άγνωστους για τον μέσο άνθρωπο. Γιατί αυτός είναι ο ρόλος της ιδιοφυίας, να ανοίγει νέους δρόμους στην επιστήμη, την τέχνη ή ο,τιδήποτε άλλο αφορά στην εξέλιξη του ανθρώπου. Πρέπει να μπορεί να βλέπει ή να αισθάνεται πέρα από τον αποδεκτό ορίζοντα της ανθρωπότητας και να διαισθάνεται τις άλλες πραγματικότητες.

Η επαφή, ωστόσο, του ιδιοφυούς με πραγματικότητες πέρα από τις γνωστές, οδηγεί στην εσωτερική σύγκρουση περί της ορθότητας των πραγματικοτήτων που αντιλαμβάνεται.

Επειδή η ανθρώπινη αντίληψη, συνήθως, μπορεί να αποδέχεται μόνο μια πραγματικότητα ως ορθή, αναγκαστικά προσπαθεί να απορρίψει την άλλη. Η απόρριψη, εν τω μεταξύ, μιας πραγματικότητας συνεπάγεται την απόρριψη ή απάρνηση μιας πλευράς του εαυτού μας, γεγονός που δυνητικά οδηγεί στην σχιζοφρένεια. Μήπως, λοιπόν, αυτό

που εμείς ονομάζουμε παράνοια ή ο,τιδήποτε άλλο είναι εκείνο που δίνει το χαρακτηριστικό στην ιδιοφυΐα και, ενδεχομένως, χωρίς την παράνοια να μην ήταν ιδιοφυΐα αλλά ένας "λογικός" άνθρωπος όπως οι άλλοι;

Μήπως η παράνοια είναι ακριβώς το στοιχείο εκείνο που σπρώχνει το ανθρώπινο μυαλό πέρα από τα όριά του; Ωστόσο, είναι αναμφισβήτητο πως κάποιοι αντέχουν αυτή την διεύρυνση της διάνοιας και κάποιοι άλλοι όχι.

Εν προκειμένω, το ενδιαφέρον στοιχείο είναι το "κόστος" της διεύρυνσης της ανθρώπινης διάνοιας, σε διαφορετικές πραγματικότητες, που μερικές φορές είναι πολύ μεγάλο, όπως, αντίστοιχα, μεγάλη μπορεί να είναι και η ανταμοιβή, που φθάνει μέχρι ένα βραβείο Νόμπελ.

Ο προβληματισμός στο θέμα αυτό δεν έρχεται από το πουθενά, αλλά συνοψίζει μερικές σκέψεις στην ζωή του μαθηματικού John Nash Jr., όπως αυτή αποτυπώθηκε στην εξαιρετική ταινία του Ρον Χάουαρντ "Ένας υπέροχος άνθρωπος" (A beautiful mind).

παρουσίαση: **Γιώργος Τσαντάκης**

Ημερομηνία καταχώρησης: 8.3.2006